

deleshed. Lovgivningsmagten har nu under Krigen fem Gange haft Lejlighed til at drøfte Lovforslag om Dyrtidstillæg til Statens Tjenestemænd. Dertil kommer, at dette Spørgsmaal ogsaa har været drøftet ved de aarlige Finanslove, ved hvis Behandling ærede Medlemmer paa forskellig Maade har rejst Spørgsmaal og fremsat Ønsker om enkeltvise Forbedringer af Tjenestemændenes Stilling og Arbejdsvilkaar.

Da der for Tiden er nedsat en Lønningskommission med det Formaal at fremsætte Forslag til en ny Lønningslov, vil det ikke her være Tid og Sted til at omtale Spørgsmaalet nærmere, hvor fristende det end kunde være. Naar Lønningskommissionens Arbejde til Foraaret er sluttet, vil Tiden for en nærmere Drøftelse her være inde. Der er ikke Tvivl om, at den stadige Drøftelse fra Aar til Aar har givet ærede Medlemmer af dette Ting det Indtryk, at Statens Tjenestemænd er meget vanskelige at tilfredsstille, idet de stadig stiller nye og større Krav, men saaledes er Forholdet ikke. Tjenestemændene er intet utaknemmeligt Folkefærd. De Forhold, som Krigen og Dyrtiden har skabt, har imidlertid været af den Beskaffenhed, at det har været ganske nødvendigt at stille nye Krav til Statskassen, saafremt det skulde være Tjenestemændene muligt at opretholde deres Hjem. De er drevne dertil, tvungne af den haarde Nødvendighed. Den fortsatte stærke Prisstigning paa alle Livsfornødenheder har nødvendiggjort Dyrtidstillæg og Lønforhøjelser, ja, jeg tør paastaa, at Tjenestemændene netop har været taalmodige og beskedne i Fremsettelsen af deres Krav. Det er ingenlunde saaledes, at Tjenestemændene, saasnart som de har fremsat Krav til Administration og Lovgivningsmagt og har faaet disse opfyldt, har fremsat nye Krav. Tjenestemændene har tværtimod taalmodigt fundet sig i, at rimelige og retfærdige Krav enten helt lades uopfyldt eller forsinkes urimeligt længe. Der tales og forhandles desværre ofte i Aarevis for at fremme selv de mest beskedne Krav, og Gennemførelsen sker sjældent, uden at Kravene har været fremsatte Gang paa Gang. Reformernes Vej er baade lang og trang. Den Tid er forlængst forbi, da Tjenestemændene følte sig som en særlig Klasse Samfundsborgere; de gamle Embedsmandsfornemmelser er forlængst skrinlagte. Nutidens Tjenestemand ønsker kun sin Løn og sin Stilling i Samfundet bedømt ud fra en retfærdig Vurdering af Arbejdet og en ud fra denne Vurdering fastsat Løn. Organisationernes Forhandling med Staten som Arbejdsgiver bør danne Grund-

laget for denne Vurdering. Tjenestemændene ønsker ikke at appellere til særlig Velvillie og Begunstigelse, men ønsker udelukkende en retfærdig Behandling af deres Løn og Arbejdsvilkaar.

Det ærede Medlem fra Ribe (Brosen) talte under Behandlingen af Lovforslaget om Løn- og Dyrtidstillæg om at fiske Stemmer, naar der er Tale om Lønningslove. Tjenestemændene vil sikkert have sig et saadant Stemmefiskeri frabedt, idet de som alle andre Samfundsborgere ønsker at slutte sig til det politiske Parti, hvor enhver efter sin Overbevisning hører hjemme. Det skal indrømmes, at enkelte Tjenestemænd har fundet sig foranlediget til paa et meget spinkelt Grundlag offentligt at proklamere deres politiske Omvendelse, men det er Undtagelser, og disse bekræfter som bekendt Regelen. For det store Flertal er Overbevisningen ikke af den Beskaffenhed, at den skiftes paa samme Maade, som andre skifter Frakke. Tjenestemændene ønsker ikke at drive nogen speciel Tjenestemandspolitik, men slutter sig til de politiske Partier, i hvilke de ifølge deres Overbevisning naturligt hører hjemme, og dette er for langt den overvejende Dels Vedkommende Side om Side med Arbejderklassen. Dansk Jernbaneforbunds Indmeldelse i de samvirkende Fagforbund viser med tilstrækkelig Tydelighed, hvor i hvert Fald den store saakaldte Funktionærklasse søger sine Forbundsfæller. Ingen er mere end Tjenestemændene interesseret i sociale Reforme og hele den under Krigen førte prisregulerende Politik, og de føler sig ikke foranlediget til at søge sig andre Forbundsfæller blandt det frie Initiativ og den frie Udbytnings Tilhængere, selv om disse smiler nok saa venligt til Tjenestemanden. Langt det store Flertal af Tjenestemændene er Lønarbejdernes Vilkaar underkastet og ønsker gennem deres Organisationer at gøre deres Krav gældende overfor den fælles Arbejdsgiver Staten.

Det bliver ofte hævdet, at Statens Tjenestemænd er saa lykkelige i de daarlige Tider — for at bruge et populært Udtryk — at have deres paa det tørre. Denne Tale har intet med Virkeligheden at gøre. Det er nemlig en Kendsgerning, at Prisniveauet i de sidste 20 Aar har været jævnt stigende; og særlig under Krigen er det steget med 82 pCt. Man kan rolig sige, at Prisniveauet fra 1900 til Dato er steget med langt over 100 pCt., Lønningsrevisionerne har derimod aldrig holdt Trit med Prisniveauet. De fire Civiletater og hele Lærerstanden lever endnu under en forældet Lønningslov af 1908. Skal Forholdene blive tilfredsstillende, maa